

Arrest

nr. 164 719 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat N. VERBEKE en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam in 2006 als minderjarige het grondgebied binnen en verbleef bij zijn oom en tante. Het hem afgeleverde bevel tot terugbrenging (bijlage 38) werd telkenmale verlengd met drie maanden. Verzoeker werd op 18 december 2008 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, die eveneens telkens driemaandelijks verlengd werd. Verzoeker diende op 22 oktober 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze werd op 2 april 2012

onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Verzoeker werd op 23 april 2012 in kennis gesteld van deze beslissing. Het betreft de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.10.2010 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat de oom en tante van betrokkene de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Om deze reden kan er evenmin een sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat verwijzing naar het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind betreft: betrokkene toont niet aan op welke wijze het IVRK zou geschonden worden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Bovendien is betrokkene sinds 24.11.2010 meerderjarig.

Wat de scholing van betrokkene betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij reeds meerderjarig is en zodoende niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorleggen dat hij heden als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling is ingeschreven. Tevens toont betrokkene niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Wat betreft het feit dat het organiseren van een gedwongen terugkeer geen duurzame oplossing zou zijn; het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Immers betrokkene haalt reed zelf aan dat zijn moeder nog in Tunesië verblijft. Bovendien verbleef betrokkene ruim 14 jaar in Tunesië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende

bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene noch diens moeder over de nodige financiële middelen beschikt, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen met betrekking tot de integratie (betrokkene zou sinds 2006 in België verblijven, zou geïntegreerd zijn, spreekt Nederlands, heeft een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en legt getuigenverklaringen voor) – behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen bovendien het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Willekeur. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Art. 8 E.V.R.M. en materiële motiveringsverplichting. Het art. 8 E.V.R.M. beschermt het privé-, familie- en gezinsleven: (...).

Verzoeker woont als kind in huis van zijn tante en nonkel. Hij woont nu reeds zes jaar bij hen en heeft dus een hechte band met hem. Hij wordt door hen als een zoon behandeld. Verzoeker heeft deze familieband ingeroepen als een buitengewone omstandigheid. De bestreden beslissing motiveert hierover: (...). Verzoeker stelt in eerste plaats dat het niet gaat om een 'gewone sociale relatie'. Verzoeker is naar België gekomen als niet begeleide minderjarige en is bij zijn oom en tante gaan inwonen. Hij werd door hen behandeld als hun zoon. Het gaat dan ook om een kerngezin. Er is weldegelijk een bescherming van artikel 8 EVRM mogelijk. De moeder van verzoeker is blind en kan niet voor haar zoon zorgen. Hij werd opgevoed in België door zijn oom en tante. Indien verzoeker verplicht zou worden naar Tunesië terug te keren louter om de vormvereiste van het artikel 9, al. 2 van de vreemdelingenwet na te leven zou dit dan ook een inmenging vormen in zijn gezinsleven. De Raad van State heeft in verscheidene arresten door de jaren heen vermeld dat deze inmenging niet valt onder de uitzonderingen op het artikel 8, § 2 van het E.V.R.M.: R.v.St. 25 maart 1994, nr. 46.660, T. Vreemd. 1994 (verkort), 132: (...). R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, T.Vreemd. 1997, 31: (...). R.v.St. 16 maart 1999, nr. 79.295, T. Vreemd. 1998, 329: (...). R.v.St. 7 november 2001, nr. 100.587, Rev.dr.étr. 2001, 704: (...). R.v.St. 27 augustus 2004, nr. 134.410, J.dr.jeun. 2004, 40: (...). Er is geenszins concreet onderzocht welke weerslag de verplichte terugkeer naar Tunesië voor onbepaalde duur met zich zou meebrengen, zeker in de omstandigheden zoals boven beschreven; de motivering is louter stereotiep. De materiële motiveringsverplichting is dan ook geschonden, net als het artikel 8 E.V.R.M.

- Art. 9 bis van de Vreemdelingenwet

Tenslotte is het artikel 9 bis geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op een gebrekkig gemotiveerde manier en met schending van het E.V.R.M. heeft geweigerd dit artikel toe te passen op de situatie van verzoekster.

Willekeur

Verzoeker verwijst naar de regularisatie van scoutsleider Scot Manyo uit Boortmeerbeek, die onlangs in het nieuws kwam. De jongen verbleef hier vier jaar, kwam aan als minderjarige en liep school. In een artikel in het laatste nieuws is over zijn regularisatie het volgende te lezen: (...). <http://www.hln.be/hln/nl/957/Belgie/article/detail/1/1437279/2012/05/11/Kameroense-scoutsleider-Scott-Manyo-mag-zijn-studies-dan-toch-in-Belgie-afwerken.dhtml>. Verzoeker stelt dat hij zich in dezelfde speciale situatie bevindt. Ook verzoeker studeert en heeft een uitgebreid sociaal leven. Verzoeker verwijst in het bijzonder naar de stukken 9 en 10 gevoegd bij de regularisatieaanvraag, waaruit blijkt dat verzoeker sedert 2009 aangesloten is bij de scouts en leider is voor mentaal gehandicapte kinderen. Bovendien verblijft verzoeker al langer in België dan de heer Manyo. Tenslotte heeft hij hier hechte familie wonen. Het is dus zonder meer duidelijk dat de afwijzing van verzoekers regularisatieaanvraag in vergelijking met het toekennen van verblijf voor Scott Manyo willekeurig is, daar verzoeker zich in een vergelijkbare en zelfs meer prangende situatie bevindt. Er is geen objectieve reden om de heer Manyo wel een verblijfsvergunning toe te kennen en verzoeker niet. De beslissing is willekeurig en dus onjuist, ten minste niet afdoende gemotiveerd."

2.2. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit vloeit dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoeker aangehaalde argumenten betreffende de buitengewone omstandigheden op kennelijk redelijke wijze zijn verworpen. Deze overwegingen laten

verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde onontvankelijk wordt geacht.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat de familieband die hij heeft met zijn oom en tante een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Hij zou reeds zes jaar bij hen wonen. Zij behandelen hem als een zoon. Verzoekers moeder zou blind zijn en kan niet voor hem zorgen. Tot slot betoogt verzoeker dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als Scott Manyo. Het beleid zou willekeurig zijn.

De bestreden beslissing motiveert aangaande artikel 8 van het EVRM: *“Het argument dat de oom en tante van betrokkene de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Om deze reden kan er evenmin een sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”*

Hieruit blijkt dat het bestuur rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoeker alsook een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. In deze belangenafweging werd in het bijzonder nagegaan of het privé- en gezinsleven van verzoeker, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoeker de concrete motieven betreffende zijn privé- en gezinsleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, niet op ernstige wijze weerlegt. Met name stelt het bestuur dat een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, hetgeen verzoeker niet betwist. Door dit concrete motief niet te betwisten, toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk is van het bestuur om vast te stellen dat *“Om deze reden kan er evenmin sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.”* Verzoeker maakt met zijn betoog derhalve niet aannemelijk dat het aangehaalde gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor hem onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst in te dienen.

Voorts moet er op worden gewezen dat er in casu enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoeker ingeroepen privé- en gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. Dit gegeven belet ook niet dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont, samengevat, niet aan dat het bestuur de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de bescherming van haar gezins- en privéleven, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, onder artikel 8 van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, in de zin van artikel 9bis van

de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als Scott Manyo.

Tot slot kan de verwerende partij worden gevolgd waar deze in de nota stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het huis van zijn oom en tante verlaten heeft omwille van ernstige mishandelingen door zijn oom, hetgeen de werkelijke reden is voor zijn opname in vzw Minor Ndako, volgens verzoeker sedert de paasvakantie van 2009. Het feit dat hij een kerngezin zou vormen met zijn oom en tante mist derhalve feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC